

rikssund (Sigurd Berg) som for de ærede Medlemmer fra Lyngby (Abrahamsen) og Assens (Berntsen) været Hovedindvendingen i denne Sag, at det var en kommunal Sag, og at man ikke her burde yde Stats-tilskud. Nu gør jeg opmærksom paa, at det for det første er et ret væsentligt økonomisk Spørgsmaal for Kommunerne, og at alle vore Kommuner jamre over saa ved den ene og saa ved den anden Lejlighed, at deres økonomiske Forhold ikke taale ny Belastning af den ene eller den anden Art. Jeg ved ikke, om Lyngby, som det ærede Medlem repræsenterer, er en særlig velhavende Kommune, og om hans Kommunalbestyrelser ville være særlig glade ved, at han ønsker alle Byrder lagte over paa Kommunerne, men det kan jo være, at de ere særlig velhavende. I øvrigt er der sikkert under saadanne ekstraordinære Tilstande som de nuværende Grund for Staten til at række sin hjælpende Haand til de arbejdsløse ved at støtte Kommunernes Bestræbelser for at holde dem fri af Fattigvæsenet, fordi Staten er den naturlige Repræsentation for hele Samfundet, og jeg synes, at denne Misère, i hvilken vi nu befinde os, i høj Grad maa siges at være en Samfundsulykke, ikke noget, der kun har Bud til den ene eller den anden Kommune, men noget, der breder sig over hele Samfundet. Det er ganske urigtigt, naar Spørgsmaalet af det ærede Medlem fra Assens reduceres til, at der gaar nogle arbejdsløse her inde i København. Som jeg tidligere har nævnt, fremgaar det tilstrækkelig tydeligt af de Undersøgelser, der ere anstillede om Arbejdsløsheden i indeværende Vinter, at den er fordelt mellem København og Provinserne saaledes, at den ene Halvdel falder paa København, og den anden Halvdel falder paa de øvrige Kommuner i Landet, men væsentlig naturligvis paa Købstadkommunerne, og for nogle Fags Vedkommende er den langt overvejende Part af de arbejdsløse udenfor København. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at det ikke kan være nogen Princip-sag, at Staten ikke maa yde Bidrag til de arbejdsløse, thi i Henhold til Lovene om Hjælpekasser og Arbejdsløshedskasser, der, om jeg ikke tager fejl, er vedtagen med Stemmer fra alle Partier her i Tinget, ydes der Statstilskud til Hjælp for arbejdsløse. Jeg mener, at navnlig under saa ekstraordinære Forhold som de nuværende var der særlig Grund til, at Staten opmuntrede Kommunernes Godgørenhed ved at give dem en Part tilbage af det, de saaledes udbetale.

Det ærede Medlem fra Assens talte om Arbejdsanvisningskontorer, og jeg er enig med ham om, at hvis vi ere i Stand til at faa Foranstaltninger indførte, hvorved Arbejdsanvisning lettes og bringes ind under bedre Former end de nuværende, skulle vi gøre det. Københavns Kommune har oprettet et, saa vidt jeg ved, godt fungerende Arbejdsanvisningskontor, og andre Kommuner have fulgt det samme Spor. Jeg minder endvidere om, at Arbejdernes Organisationer igennem en lang Række Aar have bragt ikke uvæsentlige Ofre for at holde saadanne Kontorer i Virksomhed. Det kan godt være, at de ere ensidige, for saa vidt som de dirigeres af Arbejderne, men det er dog uomtvisteligt, at Arbejderne, da ingen andre vilde have med denne Opgave at gøre, bragte Ofre for at holde saadanne Kontorer i Virksomhed, lønede Folk for at være beskæftigede med Arbejdsanvisning og paatog sig dette store Arbejde udelukkende ved Hjælp af de Penge, Organisationerne selv ofrede til disse Kontorers Opretholdelse. Det er naturligvis, fordi vi lige saavel som andre erkende Ønskeligheden af at have et godt organiseret Arbejdsanvisningssystem, og kunne vi faa det ind i endnu bedre Baner, end det befinder sig i for Øjeblikket, ere vi dem taknemmelige, som ville medvirke til Løsningen af dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem fra Lyngby gjorde nogle Bemærkninger om Arbejdernes Ofre til deres svenske Kammerater, der vare i Kamp sidste Sommer. Jeg ved vel, at en Del af det ærede Medlems Presse har været ude og talt om, at der burde sættes Bom for ethvert Offer til de arbejdsløse, efter at de arbejdende Arbejdere i Danmark sidste Sommer havde ydet Bidrag til deres kæpende Kammerater. For Arbejderne er det imidlertid en naturlig Pligt at hjælpe de Kammerater, der ere i Nød, hvad enten det er i det ene eller i det andet Land. I den Henseende fremkom det ærede Medlem fra Lyngby ogsaa med en velvillig Udtalelse, idet han sagde, at han beundrede det Sammenhold, som fandtes mellem de organiserede Arbejdere. Han kan, synes jeg, ikke paa en Gang misbillige og beundre, at Arbejderne vise et saadant Sammenhold internationalt, og jeg synes, der ikke er nogen som helst Grund til Misbilligelse, fordi det, de svenske Arbejdere kæmpede imod, var den Forringelse af Arbejdsvilkaarene, som Arbejdskøberne i Sverige ønskede at gennemføre, og de danske og tyske og andre